

Prædiken til 11. søndag efter trinitatis

Luk. 7, 36-50

I den islandske film, der hedder *Virgin Mountain*, møder vi en stor, tung mand, der hedder Fusi. Han er et sted i fyrrerne, men han bor stadig hjemme hos sin mor, og han bruger al sin fritid på at male små modelkampvogne fra vigtige slag i Anden Verdenskrig. Fusi arbejder i lufthavnen i Reykjavik. Han kører bagage og læsser kufferter af og på transportbåndene. I frokostpausen sidder han alene, stor og tung og tavs, ved et bord for sig selv med den madkasse, hans mor har givet ham med hjemmefra. De yngre fyre, han arbejder sammen med, synes, han er til grin. De gør nar af ham, stiller ham sjofle spørgsmål, river høreværnene af ham og kaster dem efter ham, når han ikke svarer. Ved deres bord hører han ikke til. Nogle uger passer han så et andet arbejde for en pige, han har lært at kende. Hun er syg, så han bruger sin ferie på at tage hendes vagter i den kommunale affaldssortering. Også her sidder han ved et bord for sig selv i frokoststuen med sin mors madpakke. Og vi ser de fremmede mænd ved det andet bord stikke hovederne sammen og hviske og pege, og vi tænker: Åh nej, hvad kommer der nu? Men tænk, så kommer der én over og siger, at de skal se Champions League samme aften, om

han ikke vil være med? Og på næste billede ser vi så Fusi sidde midt imellem dem med en fadøl, stor og tung, men nu også forundret. Her er pludselig et bord, hvor han hører til.

Det er den forundring over pludselig at høre til et sted, hvor man ikke troede, man hørte til, der bliver anderledes synlig i kvindens handling i dagens evangelium. For hvis der er noget, en synderinde ikke gør, så er det at høre til. Det er blandt andet det, hun bliver betalt for ikke at gøre, hvis hun lever af at sælge sin kærlighed, og det er jo vores første gæt, når Lukas kalder hende synderinde. Så bliver hun betalt for sin krop og sine kærtegn, men hun bliver samtidig betalt for at gå eller give slip, når legen er forbi. Ikke blive, ikke forvente noget, ikke fortælle noget, ikke henvende sig, holde sig væk. Ikke være en del af mandens familie, vennekreds, verden, og da slet ikke sidde ved hans bord. Som Fusi i lufthavnen i Reykjavik, der er fuldstændig klar over, at han ikke hører til ved kollegernes bord. Som vi andre, når vi mærker, at der er borde, hvor vi ikke skal sætte os, sammenhænge, hvor vi bliver set som uønskede eller uværdige til at være med. Det er sådan set dybt skamfuldt.

Kvinden i dagens evangelium er helt klar over, at hun ikke hører til ved farisæerens middagsbord. Det er indlysende, at det ikke er Simon, hun opsøger; det er ham, som er kommet på besøg hos Simon den dag. Det er fordi, han sidder ved bordet, at hun vover sig indenfor. Hans tilstedeværelse forvandler åbenbart Simons middagsbord til et ganske anderledes bord. Det er det, hun stoler på, da hun kommer ind ad døren; selvom hun ikke siger et ord til forklaring, forstår vi umiddelbart, at når hun overhovedet dukker op, og når hun går så overrumplende tæt på, som hun gør, så bundet det i tillid. Sådan gør man kun, hvis man har tillid til den, man opsøger; hvis man med andre ord tror på, at hvor han er, dér hører man til, også selvom man ikke hører til nogen andre steder.

Og det vidunderlige er, at hun får ret i sin tillid. Han er den, hun tror og håber på, han er. Han behøver slet ikke at sige det; det ligger simpelthen i, at han ikke afviser hende. At han accepterer hendes grænseoverskridende berøring og hendes kærtegn og alle de følelser, der løber af med hende, at han tager imod hendes kys og hendes tårer og hendes olie. Her, hos ham, hører hun til. Hvor han er, har hun også lov til at være. Til trods for, at de andre ser hende som uværdig og uønsket, *den slags kvinde*, som Simon siger. Men jo også til trods for, hvordan hun selv har misbrugt sit liv. Og det er jo tilgivelse, før ordet overhovedet bliver sagt. Syndernes forladelse udtrykt i accept og modtagelse dér, hvor man ikke havde krav på at få en plads. Renselse i kraft af, at hun kommer helt ind på livet af den, der er ren. Det gør hende ren. Hun kan gå derfra med løftet

hoved; uanset hvordan alle andre ser på hende, er hun ren i hans øjne.

Ordene bliver ikke sagt for kvindens skyld, men for at de andre skal fatte det: Hun er tilgivet! Kan I så forstå det! Selv har hun fattet det i samme nu, han lader hende komme til, og derfor er hendes kærtegn nok udtryk for tro og tillid, men de er udtryk for mere end det. For det er også forundringen over hans accept, der løber over i hendes tårer, glæden over hans tilgivelse, der strømmer over i den duftende olie, taknemmeligheden over at høre til, der fylder hendes læber med kys og hendes hænder med kærtegn. Så ødselt og selvhengivende som kvinden med alabastkrukken handler man kun, når glæden løber af med én. Eller sagt med evangeliets ord, så meget elsker man kun, når man har fået meget tilgivet.

I modsætning jo til farisæeren Simon. Han har nok indbudt Jesus og sikkert også behandlet ham præcis, som anstændigheden kræver, men han elsker ham ikke det fjerneste, fordi han kun mener, han har lidt, der skal tilgives. Ironisk nok er det måske i virkeligheden den største synd? Men den konklusion overlader Jesus det meget elegant til Simon selv at drage. Ligesom han også overlader det til Simon og os andre selv at svare på, hvem han egentlig er, når han endog tilgiver synder! Det er der jo ellers kun én, der kan. For vi andre kan jo bare tilgive den fortræd, nogen har begået mod os selv. Tilgive andres synder er der kun én, der kan. Han er pludselig ikke længere bare i himlen. Han sidder pludselig ved Simons bord i et almindeligt hus en almindelig dag i en almindelig by her på jorden.

Om Simon opdager, hvad det egentlig er, der foregår i hans spisestue, ved vi ikke. Men måske vi andre kan se det. Der er en klog mand, der har gjort opmærksom på, hvilken forvandling, der indtræffer og folder sig ud under måltidet. Vi har et hus, hvor nogle mennesker er kommet sammen. I huset er der et bord. Det er det, de er samlet om. Det er Simons bord. Men Simon har indbudt en anden til at komme, og der sker det forunderlige, at da han først er kommet, er bordet ikke længere Simons; det er først og fremmest hans bord. I det hus, ved det bord kan han fortælle sin lignelse og udlægge sine ord, så alle bliver ramt. Og i det hus, ved det bord kan alle komme til. Også den, der er uønsket og uværdig i egne og andres øjne. Helt ind på livet af ham kan hun komme og tage ved ham. Tag det, du må få det. Det er sådan set det, han siger, i hvert fald indirekte, da han accepterer hendes berøring, det er mit legeme, som gives for jer. Og så sender han kvinden bort fra bordet med ordene: Dine synder er tilgivet. Man kan næsten se korsets tegn for sig. Til slut lyser han velsignelsen over hende: Gå bort med fred!

Kan I se, hvad det er, Simons hus og Simons bord bliver forvandlet til, fordi det er vor herre, han har på besøg? Kan I se, at dagens evangelium simpelthen gennemspiller en gudstjeneste som den, vi holder i dag? For her er vi jo sammen i et hus, hvor vi beder vor herre om at komme, og når han kommer i de ord, vi siger og synger, bliver huset hans hus, og bordet bliver hans bord. Det forunderlige bord, hvor ingen er udelukket, som synd ikke diskvalificerer nogen fra, tværtimod. Der kan være så mange borde, hvor vi

ikke er velkomne. Men ved dette bord hører vi til. Her kommer vi i berøring med ham, som kvinden i dagens evangelium, og får at vide, at vores synder er tilgivet. Til slut sender han os bort med sin fred. På den kan vi gå med løftet hoved ud af huset her som mennesker, der hører til hos ham. Og hvis det skulle ske, at glæden løber af med os, som den løb af med kvinden, så vi i glimt får overskud til at ødsle med kærtegn, som gør andre godt – ja, så var det just det, der var meningen.

Amen

Marianne Frank Larsen

Vor Frue sogn, Aarhus

Salmer:

736, 289, 493, 151, 475

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk